

Arrest

**nr. 343 565 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 september 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 augustus 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 september 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2025.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en de gegrondheid ervan voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 11 december 2025 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep

door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Het beroep lijkt onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten die getroffen werden t.a.v. eerste en derde verzoeker. Hiertegen wordt immers geen middel ontwikkeld.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing de nietigheid van de bestreden bevelen tot gevolg heeft, daar deze laatste beslissingen een gevolg zouden zijn of voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing, zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn niet gebaseerd op de eerste bestreden beslissing. Ze bevatten duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit het onderstaande dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet lijkt op te dringen.

Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen werd ten aanzien van de tweede verzoekende partij, lijkt voor zover onvankelijk, ongegrond.

Er wordt in het verzoekschrift niet toegelicht op welke wijze de eerste bestreden beslissing de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel schendt. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk voorzien is van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekers kennis hebben van de motieven ervan zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden: “Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).”

Alsook:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2015 in België zouden verblijven, dat zij een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands verworven zouden hebben, dat zij hiertoe verschillende cursussen gevolgd zouden hebben, dat mijnheer ook verschillende beroepsopleidingen gevolgd zou hebben, dat hij hierdoor een gekwalificeerd onderhoudselectricien zou zijn, dat hij tewerkgesteld zou zijn in een knelpuntberoep, dat ook mevrouw onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij in orde zouden zijn met de mutualiteit, dat mijnheer hier zijn rijbewijs behaald zou hebben, dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat zij deelcertificaten Nederlands van mevrouw voorleggen evenals deelcertificaten mijnheer inzake beroepsopleidingen, het diploma basisveiligheid VCA van mijnheer, de arbeidsovereenkomst en bijhorende loonfiches van mijnheer) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoekers gaan totaal niet in op deze beoordeling. Met hun betoog dat zij hier al sedert 2015 verblijven, een sterkere binding hebben met België, in Albanië niets meer bezitten en dat ze “totaal onworteld” zijn t.a.v. hun land van herkomst en dat eerste verzoeker een inkomen heeft uit arbeid waarvoor hij belastingen zou betalen, tonen ze niet aan dat de bovenvermelde door verweerder gedane beoordelingen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Verzoekers gaan er ook aan voorbij dat verweerder in de eerste bestreden beslissing stelt:

“Het feit dat mijnheer hier tewerkgesteld zou zijn in een knelpuntberoep, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten en tijdens zijn aanvragen gezinshereniging. Vermits al deze procedures negatief werden afgesloten heeft betrokkene geen officiële toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen”

In de eerste bestreden beslissing kan verder gelezen worden: “Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun zoon. Ze wijzen er op dat hij beter Nederlands dan Albanees zou spreken zodat het vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn om hem geen verblijfsmachtiging te geven. Ze verwijzen hiervoor tevens naar het Nederlandse systeem van het kinderpardon. Ter staving hiervan leggen betrokkene één schoolattest voor betreffende schooljaar 2022-2023. Echter, we stellen vast dat hun zoon meerderjarig is en al sinds 05.02.2023 niet meer leerplichtig is. Hij zoon is momenteel reeds twintig jaar oud. Betrokkene legt geen recente scholingsbewijzen voor. Het laatste scholingsbewijs dateert van schooljaar 2022-2023. Het feit dat hij hier scholing genoten heeft, toont enkel aan dat hem op het recht op onderwijs niet ontzegd werd maar dit feit maakt een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk. Betrokkenen verwijzen naar het Nederlandse systeem van kinderpardon. Echter, via huidige aanvraag 9bis beroepen betrokkenen zich op de Belgische wetgeving terzake en niet op de Nederlandse. Volledigheidshalve merken we op dat het kinderpardon reeds op 29.01.2019 door de Nederlandse autoriteiten werd afgeschaft.

Verzoekers gaan ook niet in op deze beoordeling. Ze tonen niet aan dat deze door verweerder gedane beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is door erop te wijzen dat hun “kind” ontworteld is t.a.v. zijn land van herkomst.

Verzoekers werpen verder op dat het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging via de Belgische ambassade in SOFIA (Bulgarije) die bevoegd is voor Albanië, waardoor verzoekers gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, minstens maanden in beslag zal nemen, waardoor zij hun banden die zij met België hebben opgebouwd, “zwaar dreigen aangetast te zien”. De Raad stelt echter vast dat verzoekers dit niet hebben aangehaald in hun aanvraag om verblijfsmachtiging van 12 juli 2023, die zich bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op basis van nieuwe buitengewone omstandigheden die niet aan verweerder werden kenbaar gemaakt.

Verzoekers’ overtuiging ten slotte dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat door hier anders over te oordelen de eerste bestreden beslissing getuigt van een “totaal gebrek aan realiteitszin” alsook hun overtuiging dat de eerste bestreden beslissing niet deugt, toont niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de door hen ingeroepen elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van de voormelde bepaling.

Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen werd t.a.v. de tweede verzoekende partij kan in het verzoekschrift worden gelezen dat deze beslissing geheel ten onrechte vermeldt dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort. Zij zou immers een kopie van haar paspoort gevoegd hebben bij de indiening van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen echter niet gevolgd worden in hun betoog. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat tweede verzoekende partij een paspoort had neergelegd, maar het was slechts geldig tot 22 december 2021. Verweerder stelde derhalve terecht op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet vast dat ze niet in het bezit is van een geldig paspoort.”

1.2. De verzoekende partijen richten op 19 december 2025 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval –

de synthesesamenvatting, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeksters stellen enkel te volharden in haar verzoekschrift. Verweerder heeft hierbij geen opmerkingen.”

1.4. Door louter te volharden in het verzoekschrift, slagen de verzoekende partijen er geenszins in de inhoud van de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen. Deze blijft bijgevolg overeind.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en het enig aangevoerde middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, is ongegrond.

2. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de bestreden beslissingen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 753 euro, komen ten laste van de verzoekende partij, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA